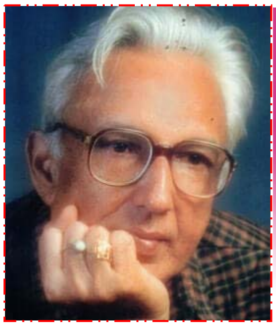

జాలిలేని జాబిలి

– కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు

తనకు కావలసింది వెదుక్కుంటూ ముందుకుపోవడమే మానవుని జీవితం. కాని తనకు కావలసిందేమిటోకూడా తెలియని అస్పష్టస్థితి.

రచయిత కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. డాక్టరు కావాలనుకున్నాడు - అయినాడు. పేరు ప్రఖ్యాతులు కావాలనుకున్నాడు - లభించినై.

కానీ అతనికి యేదో కావాలి. అతన్నెంతోమంది ఆరాధించారు. జీవితంలోకి ఎందరో సుందరీమణులు ప్రవేశించారు. అతని చుట్టూ ప్రేమ హృదయంలో ప్రేమ. కాని ఆ ప్రేమ అతన్ని స్పర్శించేదేగాని అదృష్టవంతుడ్ని చేయలేదు.

యవనం వుంది - డబ్బు వుంది - కీర్తి వుంది - అంతా వున్నారు కాని...?

అతనిపట్ల జాబిలికి జాలిలేదు.

కొమ్మూరి రవికిరణ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో
అలనాటి అందమైన నవల పునర్ముద్రణ

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

"ఓ మంచి అందమైన పాక వేసుకోవడానికి యెంత అవుతుందంటావు?"

రాఘవులు ఆలోచించాడు. "మట్టిగోడలైతే మీరుండలేరు బాబూ. ఇటుకతోనే కట్టించాలి అబ్బాయిగారికి. చుట్టూ కర్రలు చెక్కి దడి కడితేగాని బాగుండదు. మరి మొత్తం రెండు గదులైనా వుండాలా? మట్టి నేలయితే మీ కష్టంగా వుంటుంది. రాళ్ళు పరిపించాలి. బాగా వుండాలంటే మొత్తం అంతా కలిసి ఏడెనిమిది వందలు అవుతుంది బాబూ"

పుస్తకాలు రాయగా వచ్చిన దాంట్లో వెయ్యి రూపాయలదాకా వున్నాయి మధుబాబు దగ్గర.

"అయితే మునిసిపాలిటీ దగ్గర పర్మిషన్ తీసుకుని, రెండు మూడురోజుల్లోనే పని ప్రారంభించుదాం రాఘవులూ ఇవాళంతా ఆలోచించి ఎలా వేస్తే బాగుంటుందీ, ఏమిటీ అదంతా నే చెబుతాను. దగ్గరవుండి పని చేయాల్సిన వాడివి నీవు, ఈ సరంజామ కొనటం, పనివాళ్ళూ అదంతా నాకేం తెలియదు. నువ్వే చూసుకోవాలి. కావల్సిన డబ్బు నేనిస్తూంటాను. యేం?" అన్నాడు ఉత్సాహంతో పొంగిపోతూ.

"స్వంతపనిలా చేయిస్తాను బాబూ."

ఆ రాత్రంతా మధుబాబు తన కొత్త ఇంటిని గురించి ఆలోచించాడు. తమ ఊళ్ళో ఐ.ఎల్.టి.డి కంపెనీవాళ్ళు వేసుకున్న ఇళ్ళు గుర్తుకు వచ్చినై, చుట్టూ తోటకు స్థలం వుంచి మధ్యలో చిన్నపాకా అది తాటాకులతోగాకుండా రెల్లుతో కప్పిస్తే ఇంకా అందంగా ఉంటుంది ప్రహరీకి బదులుగా వెదురు కర్రలు ఓ డిజైన్‌లో వొంచి, ఓ క్రమంలో కట్టించాలి. రెండుగదులు చాలు. ఓ ఆశ్రమంలాగానూ వుండాలి. ముద్దుగా ముచ్చటగానూ వుండాలి. ఇలా కలలు కంటూ నిద్రపోయాడు.

రోజూ సాయంత్రం అయేసరికి హాస్పిటల్‌నుంచి సరాసరి తన కొత్తయింటి దగ్గరకు పోయేవాడు మధుబాబు. రాఘవులు కిల్లీకొట్లో తన కొడుకుని కూర్చోబెట్టి దగ్గరుండి శ్రద్ధగా పని చేయిస్తున్నాడు. ఊహించిన ప్రకారం, కోరిక ప్రకారం యీ చిన్నపాకను అందంగా మలుచుకుంటున్నాడు మధుబాబు. కోయంబత్తూర్‌లో ఓ సినిమా ప్రొడ్యూసరు అద్భుతమైన ఓపాక అతి సౌకర్యంగా అమర్చుకున్నాడని ఆ మధ్య బెజవాడలో కలిసిన ఓ సినీరచయిత మాటల సందర్భంలో చెప్పాడు. ఆ వర్ణనను దృష్టిలో వుంచుకుని పాకను తయారు చేసుకుంటున్నాడు మధుబాబు క్లుప్తంలో. రాఘవులు చాలా జాగ్రత్తయిన మనిషి. డబ్బు దుబారాగా కాకుండా చూస్తున్నాడు.

నెలరోజులు పూర్తిగా గడపకుండానే పాక పూర్తయింది. మొత్తం ఖర్చు వెయ్యిరూపాయలదాకా అయింది. కాని అతను అనుకున్నట్లు తయారవటంవల్ల చాలా తృప్తిగా వుంది. రాఘవులకు స్థలానికి ఆ సంవత్సరపు అద్దెక్రింద కొంతడబ్బు ఇచ్చాడు. ఓ సాయంత్రం తన సామాన్లు తీసుకుని అందులోకి వచ్చేశాడు. ఈ విషయం ఇంట్లో తెలియనివ్వలేదు. తెలిస్తే తప్పకుండా బాధా, గాబరా పడతారు. కొత్తగా ఇంకో ఇంట్లోకి మారానని అడ్రెస్ ఇచ్చాడు.

కొత్తగా, వికాసంగా వుంది ఇక్కడ. సాయంత్రం ఆరున్నర, ఏడు అయేసరికి మనుషులుల సందడి పూర్తిగా సన్నగిల్లిపోతుంది. మరీ బొత్తిగా నిర్జనమైన ప్రదేశమూ కాదు. ఏకాంతంగా చదువుకోవడానికి కావలసినంత అవకాశం వచ్చింది. గోడలి బుద్దుడు వివేకానంద, పరమహంస ఫోటోలు తెచ్చి తగిలించాడు. ఈ ఏడు చదువంత కష్టంకాదు.

కోర్సుకంతటికీ కలిపి ఇదే కాస్త సుఖవిశ్రాంతులు లభించే సంవత్సరం కాబట్టి. ప్రొఫెసర్లు కూడా స్టూడెంట్లను అంత ఒత్తిడి చెయ్యరు.

రకరకాల పూలమొక్కలు తెప్పించి తనకు నచ్చిన క్రమంలో నాటాడు. ఓ సన్నజాజి మొక్క నాటాడు. దానికి పద్మ అని పేరు పెట్టుకున్నాడు. ప్రక్కనే మరో గులాబీ మొక్క.

జీవించటంకోసం మనుషులు పడే తహతహను అర్థం చేసుకున్నాడు మధుబాబు. అందంగా బ్రతకాలని నిరంతరం తపించేవాళ్ళ జీవితాలు కృత్రిమంగా గడుస్తున్నాయి. "అలా బ్రతకాలి" అని తాపత్రయ పడటంతోనే తెల్లారిపోతోంది వాళ్ళ బ్రతుకు. అతీతంగా జీవిస్తున్నామన్న భ్రమ తప్ప సహజమైన సుఖశాంతులు వుండవు, అంతా అయిపోయాక, జరావస్థలో సామాన్య మానవుడ్ని చూసి అసూయ పడటం ప్రారంభిస్తారు. తమకు దక్కని నిజజీవిత సంఘటనల్ని చూసి ఖేదంలో మునిగిపోతారు. అదిగాక ప్రతివాడిలోనూ ఓ ప్రత్యేకత చూడగలుగుతున్నాడు మధుబాబు. లారీ డ్రైవర్‌లో, కాలేజి ఎటెండర్‌లో రిక్షాలాగే వాడిలో వివిధ ఆత్మ విశ్వాసాలు, చెక్కు చెదరని వ్యక్తిత్వాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఓ సహజ గుణం, ఆకర్షణ చూస్తున్నాడు. అదీకాక ఓ మనిషిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నామనుకోవటం వొట్టి భ్రమ అన్న నిశ్చయానికి వచ్చాడు. ప్రపంచంలో ఏ జీవి, మరో జీవికి ఎంత ప్రాణ స్నేహితుడు, అంతకుమించిన వాడయినా సరే తనని తాను బహిర్గత పరుచుకోడు. పూర్తిగా భూమ్మీద వున్న ప్రతివాడికీ ఇతరులకు చెప్పలేనివీ, చెప్పకూడనివీ కొన్ని వుంటాయి. ఆ కాస్తదాచి మిగతాదంతా మనస్ఫూర్తిగా చెప్పేస్తాడు. ఆ కాస్త రహస్యంగా వుంచుకోని మనిషంటూ సృష్టిలో లేడు. రాత్రిళ్ళు వంటరిగా అలా చాలా దూరంవరకూ పోయి నడిచి వస్తూండేవాడు మధుబాబు. ఉదయం నాలుగున్నరా, అయిదుకల్లా లేచి వాహ్యాళిక పోవటం అలవాటు చేసుకున్నాడు. ఇంతవరకూ దేశంలో చాలామంది సోమరిపోతులున్నారన్న నమ్మకం వుండేది. ఇప్పుడా నమ్మకం సడలిపోసాగింది. చేతినిండా పనివుండి, చేసుకోవటానికి తాపత్రయపడే వాళ్ళని చూసి "ఇంత సిన్సియర్‌గా పనిచేసే వాళ్ళున్నారా?" అని నివ్వెరపోతుండేవాడు. ఎంత రాత్రప్పుడు వీధిలోకి వెళ్ళినా తలుపులు మూసుకుని బట్టలు కుడుతోన్న టైలరో, ఇస్త్రీ చేసుకుంటున్న లాండ్రీవాడో, కమ్మరివాడో కనిపిస్తూ వుండేవాళ్ళు. జీవితంలో స్థిరపడ్డ ప్రతివాడూ డాక్టరుగానో, యింజనీరుగానో, ప్లీడరుగానో, వ్యాపారస్థుడుగానో తన పనికి లోపం చెయ్యకుండా ప్రయత్నిస్తున్నాడు. సోమరి పోతులెవరయినా వుంటే, సోమరితనం వుంటే అది విద్యార్థి దశలోనే అని గ్రహించాడు మధుబాబు.

ఒక సినిమా కంపెనీవాళ్ళు అతను రాసిన నవలొకదాన్ని సినిమా తీయటానికి నిశ్చయించుకున్నామని, హక్కులు కొనదలిచామనీ రాశారు. యిలాంటి సంఘటనలు చూసి ఆశ్చర్యపడే స్థితిలో లేడు మధుబాబు. తను రాసిన కథ తెరమీదకెక్కితే సంతోషమే. కాని అతను యెందుచేతనో వ్యామోహితుడు కాలేదు. యీ అవకాశంకోసం చాలామంది అర్రులు చాస్తూ వుంటారని అతనికి తెలుసు. తాను ఆ ఫీలింగ్‌కి అతీతుడైనట్లు భావించలేదుగాని భుజాలెగరెయ్యలేదు. వాళ్ళు టరమ్స్ అడిగారు. తనకు తోచింది అడుగుతూ అతను జవాబు రాశాడు. గట్టిగా స్థిరపరుచుకున్నాక, మళ్ళీ రాస్తామనీ, ఈలోగా ఎవరికీ మాట యివ్వవద్దనీ రాశారు వాళ్ళు.

కొత్తగా యేమయినా రాయాలనిపిస్తోంది మధుబాబుకు. మళ్ళీ కథలే. కథలు రాయబుద్ధి కావటంలేదు. ఒకే ఒక వ్యక్తిని వివిధకోణాలతో, జీవితం విసిరేసిన వివిధ దశలలో చిత్రించాలని ఉబలాటపడసాగాడు. అతను కాలేజీలో వేసిన నాటకం ఒకసారి జ్ఞాపకం చేసుకున్నాడు. అది అచ్చు కాలేదు. ఆ ప్రయత్నంకూడా చేయలేదు తను. ఆ ప్లాట్‌తో, కొత్త లోతులతో మరీ నవల రాయటానికి పూనుకున్నాడు.

25

కొన్ని నెలలు గడిచిపోయాయి. ఒకరోజు మధుబాబుకు చిత్రమైన ఉత్తరం వచ్చింది మద్రాసు నుంచి.

చినబాబూ!

నేనెవర్నని ఆశ్చర్యపడుతూ వుంటావు. నీ చిన్నతనాన అక్కయ్యతో కలిసి బడికిపోతూవుంటే దారిలో పెంకుటింట్లోంచి ఓ స్త్రీ మిమ్మల్ని పిలిచి, కబుర్లు చెబుతూ వుండేది గుర్తుందా? ఆ రజనిని నేను. సినిమా లోకంలో ప్రవేశించాక శైలజగా మారిపోయాను. నువ్వు సినిమాలు చూస్తుంటావా? నన్నెప్పుడైనా గుర్తుపట్టావా? ఇందులోకి వచ్చే ముందు తప్పనిసరిగా నేను చదువుతూంటాను. ఈ మధ్య మా సినిమా వ్యక్తుల్లో ఒకరిదగ్గర నీ నవల చూశాను. వొట్టి పేరునిబట్టి అయితే గుర్తుపట్టలేక పోయేదాన్నిగాని, వెనక నీ ఫోటో వేశారు. ఎవరబ్బా అని చాలాసేపు ఆలోచించాను నువ్వు మనసులో మెదిలావు. ఆ రాత్రికి రాత్రి నీ పుస్తకం చదివేశాను. ఎంత బాగుందనుకున్నావు? అవునుగాని యిన్ని విషయాలు ఈ లేత వయస్సులో ఎలా తెలుసుకున్నావు? నువ్వు నాకంటే వయస్సులో మూడు నాలుగేళ్ళు చిన్న. మానసికంగా ఎంత ఎదిగిపోయావు? నీ మిగతా పుస్తకాలు కూడా చదవాలనిపించి, అన్నీ తెప్పించి చదివాను. గొప్పగా వున్నాయి. కొంతమంది సినిమా తీద్దామనుకున్నట్లు వినికిడి. అవునుగాని నిన్నెందుకో చూడాలనిపిస్తోంది. కారణం తెలియదు. కాని తప్పకుండా కలుసుకోవాలి. నేను అక్కడికి రాలేనుకదా. ఏమీ అనుకోకపోతే నువ్వు యిక్కడకు ఒకసారి రావూ? త్వరగా రావాలి. సమయానికి నీ దగ్గర డబ్బువుంటుందో, వుండదో అని మూడొందల రూపాయలకు డ్రాఫ్టు

పంపిస్తున్నాను, అన్యధా భావించకు సుమీ. నీకు యిష్టం లేకపోతే తిరిగి తీసుకుంటాను. ప్లేన్‌లో వచ్చెయ్యి. ఎప్పుడు వస్తున్నావో రాస్తే కారు తీసుకుని ఏరోడ్రోంకు వస్తాను. ఎదురు చూస్తూ వుంటాను.

శైలజ.

అతను విస్మితుడయాడు. రజని తనని యింతకాలం ఎలా గుర్తుపెట్టుకుంది? ఇలాంటి ఉత్తరం ఆమె దగ్గర్నుంచి వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. గత రెండుసంవత్సరాలనుంచీ చాలా సినిమాలలో నటించింది రజని. ఎంతో పేరు ప్రఖ్యాతులు గడించుకుంది కూడా. ప్రజలంతా బ్రహ్మరధం పడ్తున్నారు.

"వెళ్ళటమా? మానటమా?" అని ఆలోచించాడు. వెళ్ళకపోవటానికి కారణం ఏమీ కనబడలేదు. నాలుగయిదు రోజుల క్రిందటే థర్డియర్ పరీక్షలు కూడా అయిపోయినై. ఇవాళో రేపో ఇంటికి పోదామనుకుంటున్నాడు. మొదట ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళవచ్చు. కాని వెడితే యేం మాట్లాడతాడు? చివరకు ఏమయినా వెళ్ళటానికే నిశ్చయించుకున్నాడు. ఈ డ్రాఫ్టు స్వీకరించటమా? మానటమా? ప్రస్తుతం చేతిలో డబ్బేమీ లేదు. ప్లేన్‌లో వెడితే చాలా ఖర్చవుతుంది.

ఆ రోజు శుక్రవారం, ఆదివారం బయల్దేరి ప్లేన్‌లో వస్తున్నానని శైలజకు ఉత్తరం రాశాడు. బ్యాంక్‌కు వెళ్ళి డ్రాఫ్ట్ మార్చి డబ్బు తెచ్చుకున్నాడు.

మద్రాస్ ఏరో డ్రోంలో మధుబాబు దిగాడు. ఫుల్‌సూట్‌లోవున్న అతని ఉన్నతమైన మూర్తి శైలజకోసం అటూ యిటూ అన్వేషిస్తున్న నేత్రాలతో చూడసాగింది.

సూర్యరశ్మిలో జిగజిగ మెరిసిపోతున్న దుస్తుల్లో, కూలింగ్ గ్లాసెస్ పెట్టుకుని, చిరునవ్వుతో శైలజ ఎదురుగా వచ్చింది. ఆమెని గుర్తుపట్టి అతను చిన్నగా నవ్వాడు. అతనికి కొంచెం సిగ్గువేసింది.

"మైగాడ్, ఎంత ఎదిగావు నువ్వు? సినిమా హీరోలా వున్నావ్. ఇంకా కొంచెం ఒళ్ళు వస్తే నీ పర్సనాలిటీముందు ఎవరూ పనికిరారు" అంది ఆమె.

"విలన్‌గా బాగా పనికి వస్తానుకదూ" అన్నాడు మధుబాబు నవ్వుతూ.

"భారీగా వున్నవాళ్ళంతా విలన్లు కావాలేమిటి?"

"సినిమాలోకంలో అంతేగా ఎలకపిల్లల్లాగా, చిన్నగా, ఆడపోలికలతో వున్నవాళ్ళే హీరోలుగా చలామణి అయిపోతున్నారు."

"ఏమిటిబాబూ దిగుతూనే మా హీరోలను దుయ్యబడుతున్నావు. వాళ్ళతో నేనింకా ఎన్నో పిక్చర్స్‌లో యాక్టు చేయాల్సివుంది నా యింప్రెషన్స్ పాడు చెయ్యకు. పదపోదాం."

బయటకు వచ్చాక శైలజ కారు ఎక్కి స్టీరింగ్ ముందు కూర్చుంది. అతనామె ప్రక్క కూర్చున్నాడు.

అతనామెవైపు పరీక్షగా చూచాడు .అప్పటికన్న అందంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంది ఆమె. తనకన్న వయస్సులో మూడు నాలుగేళ్ళు పెద్దయినా యిరవై ఏళ్ళకన్నా ఎక్కువ వుంటాయని ఎవరూ అనుకోరు. శరీరానికి వింతకాంతి వచ్చింది.

"నాన్నగారు, అమ్మా అంతా కులాసాగా వున్నారా?" అనడిగింది శైలజ కారు స్టార్ట్ చేస్తూ.

మధుబాబు తల ఊపాడు.

"అక్కయ్య."

"ఇప్పుడు బొంబాయిలో వుంటోంది. . భర్తతో."

"నేను రమ్మని రాయగానే వచ్చేశావు. థాంక్స్" అన్నది శైలజ.

"బెజవాడ పోదామనుకుంటుండగా మీ ఉత్తరం వచ్చింది. రాకుండా వుండలేకపోయాను. సరేగానీ నన్నెందుకు రమ్మన్నారు? "

"కారణం తెలియదని రాశానుగా. నీ పుస్తకాలు చదివాను. నిన్ను గుర్తుపట్టాను. ఆ పాతరోజులన్నీ గుర్తుకువచ్చాయి. ఈ ప్రపంచంలో నువ్వొక్కడివే మిత్రుడివనిపించింది."

"అదేం? ఇక్కడ మీకు స్నేహితులు లేరా."

"స్నేహం చట్టబండలు. లైఫ్ బలేగా వుందిలే. నేను నటించిన సినిమా లేమయినా చూశావా?"

"చూశాను."

"నన్ను గుర్తుపట్టావా?"

"పట్టాను."

"నా నటన నీకు నచ్చిందా?"

"నటనని గురించి అంతగా నాకు తెలీదు. కాని ప్రయత్నం లేకుండా, సునాయాసంగా మీరు నటిస్తారని చెప్పగలను. సినిమాలో మీరు నటించే పాత్రకన్న, ఆ పాత్ర డామినేట్ చేసిన మీరు కనిపిస్తారు. మిమ్మల్ని గొప్ప నటిగా లోకం అంగీకరించింది."

"మరి నన్ను గుర్తుపట్టి, నా నటన నచ్చి నాకెప్పుడూ ఉత్తరం రాయలేదేం? అహంభావమా?"

"కారణం సరిగ్గా చెప్పలేను కొంచెం అలాంటిదే అయివుంటుంది"

"అమ్మో గడుసుతనం కూడా నేర్చావే."

అతనికేం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు. ముభావంగా ఊరుకున్నాడు.

"నన్ను మీరు మీరు అంటావేం నువ్వు."

"ఇదివరకు కూడా అలాగే పిలుస్తూ ఉండినట్లు గుర్తు. పాత అలవాటు కదా."

"అవునుగాని నువ్విక్కడికి రావటం ఏమీ సుఖం అనిపించట లేదా ఇప్పుడు? పశ్చాత్తాప పడటం లేదుగదా."

"ఉహూలేదు చాలా సరదాగా కూడా ఉంది.

శైలజ ఓ పెద్ద భవనం ముందు కారు స్లో చేసింది. ఘూర్కావాడు గేటు తెరిచాడు. కారుని లోపలికి పోనిచ్చి పోర్టికోలో ఆపింది. ఇద్దరూ బయటకు దిగారు.

"ఇదే మా ఇల్లు సంవత్సరం క్రితం కట్టించాను. బాగుందా?" అని ప్రశ్నించింది శైలజ కుతూహలంగా. మధుబాబు తల ఎత్తి పరిశీలనగా చూశాడు. 'చాలా బాగుంది ' అన్నాడు.

"లోపలకు పోదాం రా" అంటూ ఆమె మెట్లు ఎక్కి దారి తీసింది. పనివాడు వచ్చి మధుబాబు సూట్ కేసుని లోపల పెట్టాడు.

మేడమీదకు వెళ్ళాక డ్రాయింగ్ రూములోని సోఫాల్లో ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు. బట్లర్‌ని కేకేసి శైలజ ఇద్దరకూ పలహారం, కాఫీ తీసుకురమ్మని పురమాయించింది.

"ఇంత పెద్ద ఇంట్లోనూ నేనూ, మా ఆయన వుంటున్నాం అంతే. ఎవరో చాలామంది స్నేహితులూ, చుట్టాలూ అంటూ వచ్చిపోతుంటారనుకో. పర్మనెంట్‌గా వుండేది మట్టుకు ఇద్దరమే" అన్నది.

"ఆయనా?"

"అవును. అంత ఆశ్చర్యపడతావేం? నేను పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఆయనకూడా ఓ సినిమా ప్రొడ్యూసర్. ఇంతవరకూ రెండు సినిమాలు తీశాడు. రెండింట్లోనూ హీరోయిన్‌ని నేనే. నేనిందులోకి ఎంటర్ అవడానికి కూడా ఒక రకంగా ఆయనే కారణం"

అతనేం మాట్లడలేదు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాక కాఫీ పలహారాలు వచ్చాయి అతను వాష్ బేసిన్ దగ్గరకు వెళ్ళి చేతులు కడుక్కువచ్చాడు.

"ప్రక్కన టవల్ ఉంది. చేతులు తుడుచుకో."

"ఉహూ, చేతులు కడుక్కున్నాక మళ్ళీ టవల్‌తో తుడుచుకోవటం శుభ్రతకాదు."

"అబ్బో! డాక్టర్ చదువుతున్నావుగా. ఎన్నో ఏడు?"

"ఇది నాలుగోది."

"ఇది కాకండా ఇంకో ఏడాదితోకోర్సు పూర్తయిపోతుందన్న మాట. బెజవాడలోనే ప్రాక్టీస్ పెడతావుగా."

"అంతేగా మరి."

"మరి నాకెప్పుడయినా జబ్బు చేసి నీ దగ్గరకు వస్తే మందిస్తావా?"

"మీ మద్రాసులో డాక్టర్లు తక్కువైనారా?"

"నాకు నీ దగ్గరే ట్రీట్‌మెంటు తీసుకోవాలని వుంది చినబాబూ."

ఈ కంఠస్వరం కొత్తగా వినిపించి చకితుడై అతను తల ఎత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమె చప్పున కళ్ళు ప్రక్కకి త్రిప్పుకుంది.

"అంత అవసరం వస్తే అవశ్యం అలాగే" అన్నాడతను నెమ్మదిగా.

శైలజ భర్త ఊళ్ళో లేదు. హిందీలో ఓ చిత్రం నిర్మించాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఆ పనిమీద బొంబాయి వెళ్ళాడు.

"షూటింగ్ ఏమయినా చూస్తావా?" అనడిగింది శైలజ ఆ మధ్యహ్నాం.

"ఇంట్రెస్ట్ ఏమీలేదు. మీదేమన్నా వుంటే చెప్పండి, వస్తాను."

"ఇవాళ నాకు కాల్‌షీట్ ఏమీ లేదు. రేపు ఉంది. అయినా ఇవాళ యీ షూటింగూ, పాడూ ఏమీ వద్దులే. ప్రశాంతంగా ఉండాలని నిన్ను పిలిచాను. నువ్వెందుకో నా డియరెస్ట్ ఫ్రెండ్‌వనిపిస్తోంది. మహాబలిపురంపోదామా?"

"మీ ఇష్టం."

"పద పోదాం" ఒక్క క్షణం ఇంట్లో ఉందామన్నా భయం వేస్తోంది. ఈ బిజీగా వుండటం, ఇదంతా విసుక్కుని వంటరిగా ఉండాలని కోరుకుంటామేగాని అదీ భయంకరంగానే ఉంటుంది."

ఇద్దరూ మెట్లు దిగి క్రిందకు వచ్చారు. శైలజ ఫ్రంట్ డోర్ తెరవబోతూ నీకు డ్రైవింగ్ వచ్చునా?" అనడిగింది.

"మాకు కారు ఉందిగా మరి."

"అయితే నువ్వే చెయ్యి. నేను నీ ప్రక్కన కూర్చుంటాను. ఇదివరకెప్పుడైనా మెడ్రాస్ వచ్చావా?" దారులన్నీ బాగా తెలుసా?" అంటూ తిరిగి వెళ్ళి తలుపు తెరిచి ముందువైపు కూర్చుంది.

మధుబాబు స్టీరింగ్ ముందు కూర్చుని "నా చిన్నతనాన వచ్చి కొన్నిరోజులు వున్నాను దార్లులు తెలీవు. మీరు డైరెక్ట్ చేస్తూ వుండండి" అంటూ స్టార్ట్ చేశాడు.

"పెళ్ళి చేసుకున్నావా?" అనడిగింది శైలజ దారిలో.

"లేదు."

"ఎందుకని?"

"భార్యగా ఉండటానికి ఏదో ఓ మిషన్‌ని తెచ్చి ఇంట్లో ఫ్యాక్టరీ పెట్టటం ఇష్టంలేదు. అందుకని.

శైలజ కిలకిలమని నవ్వింది. "అచ్చం రచయితలాగే మాట్లాడుతున్నావే?

అతనేం జవాబు చెప్పలేదు. నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

కొంచెం ఆగి శైలజ "నీకు ఫ్యాన్ లెటర్స్ వస్తూంటాయా?" అనడిగింది.

"ఏవో కొద్దిగా.

ఆమె నిట్టూర్చి "నాకు చాలా వస్తూంటాయి. రకరకాల ప్రేమలేఖలు, బూతులు, అభినందనలు" అంది.

మధుబాబు వీధి మలుపు త్రిప్పుతూ "మీకొచ్చే లెటర్సుకి, మాకు వచ్చేవాటికీ చాలా వ్యత్యాసం వుంది. ఏమాత్రం లైకింగ్ వున్నా, లేక కాలక్షేపానికి, లేక గ్లామరుతో రాస్తారు మీకు. తమ జీవితాల్లో ఏదో ఒక అంశాన్ని స్పృశిస్తేనేగాని మాకు రాయాలని వాళ్ళకు స్ఫురించదు. అందుకే మాకొచ్చేవి ఆషామాషిగా కాక సన్నిహితంగా లోతుగా వుంటాయి. ఇహ మీకు వందలకొద్దీ యెందుకు వస్తాయంటారా? పాఠకుల సంఖ్యకంటే ప్రేక్షకుల సంఖ్య ఎంతో ఎక్కువ కాబట్టి" అన్నాడు.

"అమ్మాయిలు కూడా రాస్తుంటారా?" అనడిగింది శైలజ కుతూహలంగా.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)